

noch artistieke staf meegerkend). Hierdoor zou de Deense staat de grootste mecenas van de performancekunsten ter wereld worden, misschien zelfs in de geschiedenis van de mensheid. Dat is wat 350 miljoen euro betekent.

PARTHENON PERFORMANCE/SUNSET ARCHITECTURE •

Hoe vaak moet je het Parthenon gezien hebben? Hoe vaak moet je een zonsondergang aanschouwen? Hoge architectuur zal (zoals we doorheen de gehele architectuurgeschiedenis kunnen zien) zonder fout steeds een exquise plek zijn om dood in te zijn, maar ze is niet op maat van het 'leven'. De onontkoombare 'doodheid' van hoge architectuur valt nooit, en zal ook nooit, te rijmen vallen met het alledaagse. Er bestaat gewoonweg niet zoiets als 'levende architectuur'. Als je architecten hoort debiteren dat hun ontwerpen 'leven zullen brengen' of 'leven zullen blazen' in dit of dat, grijp dan maar aanstonds naar je geweer. Hoe hoger de architectuur, des te lager het potentieel aan een omgeving op mensenmaat, die succesvol dienst kan doen als woning. Hoge architectuur stelt zich immers nooit in dienst van de massa. Architecten beschouwen het desondanks haast als een misdadend indien men niet zoveel mogelijk van de wereld tot het onderwerp van hoge architectuur maakt. Deze onstuitbare queeste naar steeds maar meer uitvoerige vormen van architecturale expressie produceert onophoudelijk een homogene architectuur van het spektakel. Deze obsessie voor externe attributen en stijl gaat hand in hand met de mediatisering en de 'verpakking' van de ruimtelijke ervaring. Het accent wordt gelegd op hoe architectuur er uitziet en maar in zeer geringe mate op wat architectuur doet, waardoor het architecturale veld zich eerder vernauwt, dan dat het haar horizons verruimt in een tijd waarin de competitieve strijd om ruimte en manieren van ruimtelijke productie heftiger is dan ooit. Het idee om voor de toekomst te bouwen, is een paradox en een fundamenteel bedrog. We bouwen voor het verleden, want architectuur boogt vaker op een band met het verleden, waarbij mogelijkheden eerder beknot dan gefaciliteerd worden.

Eerst bouwen we bouwsels en dan beginnen zij ons te construeren. Neem bijvoorbeeld het theater: wat we ervaren wanneer we naar het theater gaan, is een volkomen gecontroleerde situatie. Wij, als publiek, performen onszelf, gestuurd door conventionele protocollen: de kunstenaars op het podium zijn professionelen die zich een bepaalde situatie eigen maken door ze gedurende maanden te hebben gerepeteerd, en technologie is alomtegenwoordig om te verzekeren dat de ervaring gehomogeniseerd wordt. Dit is het breekpunt waar architecturale strategieën – die zich fundamenteel met de concepten der controle verknopen – en theater als operatie elkaar ontmoeten. Deze 'opzet' heeft gedurende de geschiedenis zowel

in dienst gestaan van de architectuur als van het theater, door het produceren van specifieke situaties van controle die aangepast kunnen worden al naargelang het verschillende politieke, economische of culturele doel. De andere kant van de medaille is natuurlijk dat ze de multipale manieren van 'samen zijn' hebben geneutraliseerd.

Indien we traditionele definities van architectuur hanteren, namelijk als de wetenschap van het ontwerpen van gebouwen en structuren, gaande van het macroniveau van stadsplanning tot het microniveau van meubelontwerp, dan kunnen we het organiseren van een temporeel evenement niet als architectuur bestempelen. Maar als we architectuur vanuit een breder blikveld benaderen, dan kunnen we architecturale concepten poneren die de eindigheid van structuur destabiliseren en de gelegenheden van het 'labelen' ondermijnen. We zouden als tegengewicht dus een platform kunnen creëren dat als het ware boven de modulaire structuur zweeft en dat zich telkens weer opnieuw reconstrueert: een architectuur die verschillende modellen van productie en behoud suggereert, gebaseerd op sociale interactie en uitwisseling. Als tegengewicht stellen we dus een architectuur van de verandering voor, een architectuur die eerder wordt geproduceerd door protocollen van performativiteit dan door ideeën van permanentie, de bouwsite als een niet aflatende manifestatie, die voortdurend verschuift en zich aanpast aan verschillende noden en verlangens. Een theater dat opgetrokken wordt uit alledaagse materialen die eenvoudig verwijderd, gealtereerd en getransformeerd kunnen worden in een myriade aan configuraties. Het materiaal van evenementen, constructiesites, mobiliteit, rampen, vieringen, wimpels, confettibommen, flyers, rookmachines, invitatie, schuim, vuurwerk.

Het *The Theatre*-project wijst op het potentieel van architectuur wanneer ze proactief wordt, door de interactie waartoe ze aanspoort, met haar accent op relaties in plaats van representaties. Door haar nadruk op de actualisering van architectuur plaatst ze performativiteit op de voorgrond, creëert ze een veelheid aan mogelijkheden en verbindt ze architecturale strategieën met het alledaagse. Het is een architectuur die net zo op touw wordt gezet als de Olympische Spelen, maar dan in een omgekeerde richting: eenzame winnaars van gouden medailles die van hun tribune neerdalen, die zich vermenigvuldigen doorheen finales, semi-finales en kwalificatierondes. Uiteindelijk stromen alle deelnemers samen, marcheren rond het stadion, en wandelen vervuld van vertrouwen en enthousiasme de wijde wereld in. Samen. *International Festival* is een langdurig project, geïnitieerd door architect Tor Lindstrand en Márten Spångberg, werkzaam in de zone tussen architectuur en performance. Zij verwerklijken territoria waar schijnbaar contradictoire expressies en modaliteiten van productie onze gemeenschappelijke toekomst vorm geven doorheen dynamische verbintenissen, proactieve constructie, *shape-shifting* productieprocessen en onvoorwaardelijke generositeit. *International Festival* is meer dan je ooit had kunnen dromen. 'More the real thing than Coke, a just done it in relation to Nike, it is free your mind and the rest will follow.' **Het is muziek in je mond en verbaazingwekkend gezond.** ●●●